

- 2) Συνεπάγεται η παράβαση των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης την υποχρέωση των παραβατών να αποζημιώσουν τους τελικούς καταναλωτές και όλους όσους αποδεικνύουν ότι υπέστησαν κάποια ζημία;
- 3) Κατά τον υπολογισμό του ύψους της ζημίας, οφείλει το εθνικό δικαστήριο (κατ' εφαρμογή πάντα του κοινοτικού δικαίου) να υποχρεώσει αυτούς που συνήψαν την απαγορευμένη συμφωνία ή εκμεταλλεύθηκαν καταχρηστικά τη δεσπόζουσα θέση όχι μόνο να επιστρέψουν τα ποσά που εισέπραξαν κατά παράβαση των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, αλλά και να καταβάλουν στον ζημιωθέντα ως ποινή ορισμένο ποσό;
- 4) Πρέπει κατά το κοινοτικό δίκαιο να διαταχθεί επίσης η αποκατάσταση της ηθικής βλάβης;
- 5) Πρέπει κατά το κοινοτικό δίκαιο να επιδικάσει το δικαστήριο, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, αφενός το ποσό που έχει τον χαρακτήρα ποινής και αφετέρου χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη;
- 6) Αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ως υπερβολικά σύντομη, η προβλεπόμενη από την εθνική ιταλική νομοθεσία ενιαύσια προθεσμία παραγραφής των αξιώσεων αποζημιώσεως που γεννώνται λόγω της παραβάσεως των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ;
- 7) Πρέπει, κατά το κοινοτικό δίκαιο, να θεωρηθεί ως ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας παραγραφής της αξιώσεως η ημερομηνία τελέσεως της παραβάσεως των άρθρων 81 και 82 ή η ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η εν λόγω παράβαση;
- 8) Αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού και/ή στις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου (και ειδικότερα στο πρώτο εδάφιο του άρθρου 6 και στο άρθρο 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου) η εθνική ρύθμιση που έχει περιεχόμενο ανάλογο προς το περιεχόμενο της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 3 του ιταλικού νόμου 287, της 10ης Οκτωβρίου 1990, που υποχρεώνει τον καταναλωτή ή οποιονδήποτε τρίτο που έχει υποστεί ζημία από παράνομη συμφωνία που είναι άκυρη κατά το άρθρο 81 της Συνθήκης ΕΚ ή από παράνομη πρακτική που συνίστατο σε καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, υπό την έννοια του άρθρου 82 της Συνθήκης ΕΚ, να ασκήσει την αγωγή αποζημιώσεως σε άλλο δικαστήριο από αυτό που θα ήταν καθ' ύλην, κατ' αξία και κατά τόπο αρμόδιο κατ' εφαρμογή των συνήθων εθνικών κανόνων περί αρμοδιότητας, οπότε το άρθρο 33 του νόμου 287/90 έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση της δικαστικής δαπάνης και της διάρκειας της δίκης, πράγμα που όμως δεν συμβαίνει σε περίπτωση εφαρμογής των συνήθων εθνικών κανόνων περί αρμοδιότητας κατά τόπο, καθ' ύλην και κατ' αξία;
- 9) Αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού και/ή στις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου (και ειδικότερα στο πρώτο εδάφιο του άρθρου 6 και στο άρθρο 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου) η εθνική ρύθμιση που υποχρεώνει τον καταναλωτή ή οποιονδή-

ποτε τρίτο που έχει υποστεί ζημία από παράνομη συμφωνία που είναι άκυρη κατά το άρθρο 81 της Συνθήκης ΕΚ ή από παράνομη πρακτική που συνίστατο σε καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, υπό την έννοια του άρθρου 82 της Συνθήκης ΕΚ, να ασκήσει την αγωγή αποζημιώσεως σε άλλο δικαστήριο από αυτό που θα ήταν κατά τόπο αρμόδιο λόγω της έδρας του υποκαταστήματος της ασφαλιστικής εταιρίας με την οποία συνήψε τη σύμβαση ο ζημιωθείς ή λόγω της κατοικίας του ζημιωθέντος εντός της περιφέρειάς του, αν μάλιστα ληφθούν υπόψη τα διαφορετικά δικαστικά έξοδα που συνεπάγεται καθεμία από αυτές τις δύο λύσεις;

- 10) Επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο στα εθνικά δικαστήρια την υποχρέωση να μην εφαρμόζουν τις εθνικές διατάξεις που αντιβαίνουν σ' αυτό ή τουλάχιστον να τις ερμηνεύουν σύμφωνα μ' αυτό;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-526/03)

(2004/C 71/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Gregorio Valero Jordana και Μηνά Κωνσταντινίδη, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 17 Δεκεμβρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη έχοντας λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να υποβάλλει σε επεξεργασία αυστηρότερη από δευτεροβάθμια τα αστικά λύματα της ευρύτερης περιοχής των Αθηνών πριν από την απόρριψή τους στην ευαίσθητη περιοχή του εσωτερικού Σαρωνικού Κόλπου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 1991 σχετικά με την επεξεργασία των αστικών λυμάτων όπως αυτή τροποποιήθηκε από την οδηγία 98/15/ΕΚ της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1998, η οποία τροποποίησε την οδηγία 91/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου όσον αφορά ορισμένες απαιτήσεις οι οποίες καθορίζονται στο Παράρτημα Ι αυτής (!).
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Αντικείμενο της διαφοράς δεν αποτελεί ο χαρακτηρισμός του Σαρωνικού κόλπου ως ευαίσθητης περιοχής, αλλά η έλλειψη συστήματος επεξεργασίας αυστηρότερης από δευτεροβάθμιας των αστικών λυμάτων της ευρύτερης περιοχής των Αθηνών πριν από την απόρριψή τους σε ευαίσθητη περιοχή.
- Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι, κατά τη λήξη της προθεσμίας που έταξε η Επιτροπή στην αιτιολογημένη της γνώμη αλλά και ως το χρονικό σημείο κατάθεσης της παρούσας προσφυγής, τα αστικά λύματα του σταθμού της Ψυτάλλειας δεν δέχονται επεξεργασία αυστηρότερη της δευτεροβάθμιας.

(¹) ΕΕ L 135 της 30.5.1991, σ. 40.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Cagliari (Ιταλία) με διάταξη της 20ής Οκτωβρίου 2003 στην υπόθεση Scalas Marco Antonio και Lilliu Renato κατά Regione Autonoma della Sardegna (Αυτόνομη Περιφέρεια Σαρδηνίας)

(Υπόθεση C-529/03)

(2004/C 71/10)

Με διάταξη της 20ής Οκτωβρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Δεκεμβρίου 2003, το Tribunale di Cagliari, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Scalas Marco Antonio και Lilliu Renato και Regione Autonoma della Sardegna, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του κύρους της απόφασης 612/97 (¹) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σε σχέση με τις ακόλουθες πλημμέλειες:

- α) αναρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, λόγω παραβάσεως των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 32, 33, 34, 35, 36, 37 και 38 της Συνθήκης ΕΚ,
- β) παράβαση των κανόνων που διέπουν τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ,
- γ) παράβαση των κανόνων που διέπουν τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφοι 2 και 3, της Συνθήκης ΕΚ,
- δ) έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης υπό την έννοια των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 253, 88, παράγραφος 3, και 87, παράγραφος 1, ΕΚ,
- ε) παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του κανονισμού 797/85 (²) του Συμβουλίου για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων,

- στ) παράβαση και μη τήρηση των «κανόνων για τις ενισχύσεις υπέρ προβληματικών γεωργικών εκμεταλλεύσεων» και των «κατευθυντήριων γραμμών για τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων»,
- ζ) παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

(¹) ΕΕ L 248 της 11.9.1997, σ. 27.

(²) ΕΕ L 93 της 30.3.1985, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-538/03)

(2004/C 71/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Nicola Yerrell, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, και τον Horstpeter Kreppel, δικαστή του Arbeitsgericht που έχει τεθεί στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής στο πλαίσιο ανταλλαγών εθνικών δημοσίων υπαλλήλων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Δεκεμβρίου 2003 προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,
  - εισάγουσα εμμέσως δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος των γυναικών, οι οποίες αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων με μειωμένο ωράριο ατόμων στη γερμανική δημόσια διοίκηση με εβδομαδιαία εργασία λιγότερη των 18 ωρών, στερώντας από το δικαίωμα εκλογής σε θέση εκπροσώπου του προσωπικού, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, του Bundespersonalvertretungsgesetz (νόμου περί εκπροσωπήσεως του προσωπικού στην ομοσπονδιακή δημόσια διοίκηση), τους εργαζομένους με μειωμένο ωράριο οι οποίοι
    - α) εργάζονται κανονικά λιγότερο από 18 ώρες εβδομαδιαίως στα εξής ομόσπονδα κράτη:
      - Βαυαρία
      - Βερολίνο
      - Βρέμη
      - Έσση